



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 168/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniam Okresného súdu Trnava sp. zn. 105T/50/2023 z 19. decembra 2024 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tos/265/2024 z 9. januára 2025 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv zaručených čl. 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uzneseniami okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 19. decembra 2024 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) a krajského súdu sp. zn. 5Tos/265/2024 z 9. januára 2025 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“). Navrhuje zrušiť druhostupňové väzobné rozhodnutie a vrátiť mu vec na nové konanie, formulovať príkaz krajskému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a priznať primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie v štádiu súdneho konania pre viaceré trestné činy (zločin podvodu, prečiny neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, úverového podvodu a poškodzovania cudzích práv), kde bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením okresného súdu zo 4. júna 2023 v spojení s uznesením krajského súdu z 29. júna 2023 z dôvodu tzv. preventívnej väzby. Sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu žiadosťou z 20. novembra 2024. O žiadosti rozhodol okresný súd

prvostupňovým väzobným rozhodnutím, ktorým ju zamietol a väzbu sťažovateľa nenahradil miernejšími alternatívnymi opatreniami. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu bola zamietnutá druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu.

## **II.**

### **Argumentácia sťažovateľa**

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ v prvom rade formuluje tvrdenia o „*prieťahoch v konaní o väzbe*“, kde, uvádzajúc relevantné časové momenty rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 20. novembra 2024, argumentuje, že celková dĺžka tohto rozhodovania predstavovala pred konajúcimi súdmi podľa neho neakceptovateľnú dobu šesťdesiatdva dní.

4. V ďalšom bode sťažovateľ namieta, že sa konajúce súdy v kontexte preskúmania danosti materiálnych podmienok jeho väzby nevysporiadali so zmenou právnej kvalifikácie niektorých skutkov, pre ktoré bola obžaloba podaná, v dôsledku prijatej novelizácie Trestného zákona, predovšetkým so skutočnosťou zániku trestnosti skutku číslo štyri bodu obžaloby.

5. Ďalej sťažovateľ v ústavnej sťažnosti prezentuje argumentáciu o existencii procesnej vady vedeného trestného konania, keď podľa jeho vyjadrenia nebol do vedeného konania pribratý špecifikovaný poškodený a takisto nebol od neho získaný súhlas s trestným stíhaním.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej predkladá tvrdenie o zbytočných prieťahoch, ktorými má byť podľa neho poznačené meritórne prejednávanie jeho trestnej veci, pričom tvrdenie sa snaží podložiť komentovaním priebehu jednotlivých termínov vedeného hlavného pojednávania.

7. Sťažovateľ tiež argumentuje, že väzobné rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby nereflektovalo ani na tzv. faktor plynutia času a okolnosť dlhotrvajúcej väzby. Upozorňuje, že sa ku dňu uplatnenia ústavnej sťažnosti nachádza vo väzbe viac ako devätnásť mesiacov a trvanie jeho väzby nie je podporené ďalšími prístupujúcimi dôvodmi.

8. Napokon sťažovateľ dôvodí, že sa okresný súd nevysporiadal s ním prednesenou námietkou zaujatosti, ktorej dôvod sťažovateľ zakladá na skutočnosti, že mal mať sexuálny pomer s bližšie neidentifikovanými osobami ženského pohlavia, ktoré majú byť rodinnými príslušníkmi sudcov konajúcich súdov alebo dokonca sudkyňami konajúcich súdov. Uvedené skutočnosti považuje za spôsobilé dôvody na delegáciu jeho trestnej veci, teda jej odňatie tak okresnému súdu, ako aj krajskému súdu.

9. Sťažovateľ vo všetkých popísaných skutočnostiach vidí porušenie svojich označených práv.

## **III.**

### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

#### **III.1. K porušeniu požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí okresným súdom a krajským súdom:**

10. V súvislosti s uplatnenou námietkou porušenia požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí ústavný súd vo všeobecnosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštantne pripomína, že súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky na kvalitu

preskúmania, ale tiež aj na rýchlosť tohto prieskumu. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o väzbe z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, ale aj na základe súčinnosti poskytnutej zo strany okresného súdu ústavný súd zistil a zrekapituloval si tieto informácie relevantné pre posúdenie námietky sťažovateľa:

- sťažovateľ svoju žiadosť o prepustenie z väzby uplatnil na hlavnom pojednávaní okresného súdu 20. novembra 2024, pričom ju doplnil podaním doručeným okresnému súdu 21. novembra 2024 a tiež ďalším podaním doručeným okresnému súdu 11. decembra 2024,
- okresný súd vykonal väzobný výsluch sťažovateľa 19. decembra 2024 a súčasne vydal prvostupňové väzobné rozhodnutie, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 19. decembra 2024,
- sťažnosť, ktorú sťažovateľ uplatnil voči prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu po vyhlásení prvostupňového väzobného rozhodnutia 19. decembra 2024 priamo do zápisnice prostredníctvom svojho obhajcu, sťažovateľ písomne doplnil podaním z 22. decembra 2024 doručeným krajskému súdu 30. decembra 2024,
- krajský súd o uplatnenej sťažnosti rozhodol druhostupňovým väzobným rozhodnutím 9. januára 2025, pričom toto rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 21. januára 2025.

12. Z informácií uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že posledné doplnenie žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby adresovanej okresnému súdu mu bolo predložené 11. decembra 2024, a tento deň predstavuje relevantný moment, od ktorého bol okresný súd po doplnení podanej žiadosti o nej spôsobilý rozhodnúť. Prvostupňové väzobné rozhodnutie okresný súd prijal 19. decembra 2024 a toto sťažovateľovi doručil 19. decembra 2024. Čistá celková doba konania o žiadosti sťažovateľa pred okresným súdom tak v súhrne predstavuje osem dní.

13. Z bodu 12 odôvodnenia tohto rozhodnutia ďalej vyplýva, že písomné odôvodnenie sťažnosti uplatnenej ešte 19. decembra 2024 proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu bolo krajskému súdu predložené 30. decembra 2024, pričom deň predstavuje relevantný moment, od ktorého bol krajský súd spôsobilý po doplnení uplatnenej sťažnosti o nej aj rozhodnúť. Krajský súd, ktorý disponoval doplneným odôvodnením podanej sťažnosti od 30. decembra 2024, druhostupňové väzobné rozhodnutie prijal 9. januára 2025 a toto sťažovateľovi doručil 21. januára 2025. Z uvedeného vyplýva, že čistá celková doba konania krajského súdu o sťažnosti sťažovateľa predstavovala celkovo dvadsaťdva dní.

14. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ako vyplýva z informácií uvedených

v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia, v posudzovanom prípade sťažovateľa skutočná dĺžka konania pred okresným súdom a ani pred krajským súdom neprekročila odporúčanú lehotu, keďže konanie pred okresným súdom trvalo celkovo osem dní a pred krajským súdom celkovo dvadsaťdva dní. Celkovú dobu prvostupňového rozhodovania aj druhostupňového rozhodovania okresného súdu a krajského súdu tak hodnotí ústavný súd ako na prvý pohľad primeranú, neporušujúcu požiadavku urýchleného prejednávania väzobných vecí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa javí námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania o jeho väzobnej veci v rámci prvostupňového konania vedeného pred okresným súdom a druhostupňového konania vedeného pred krajským súdom ako zjavne neopodstatnená.

### **III.2. K namietanému porušeniu označených práv prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu:**

15. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a systém ochrany ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. I. ÚS 107/2019, IV. ÚS 271/2022).

16. Vychádzajúc aj z judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode, ústavný súd vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu v prvostupňovom rozhodovaní prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil, pričom ochranu mu bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd ako súd sťažnostný. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému rozhodnutiu okresného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

### **III.3. K namietanému porušeniu označených práv druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu:**

17. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli

dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

18. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd zamerlal na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s okolnosťami, na ktoré sťažovateľ poukazoval v rámci svojej sťažnosti a zároveň ich prezentuje aj v ústavnej sťažnosti, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcimi súdmi zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Z uvedených dôvodov sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu, ako aj prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu (ktorého závery ako vecne správne krajský súd prevzal).

19. Samotnú sťažnosť, ktorou bolo napadnuté prvostupňové väzobné rozhodnutie okresného súdu, sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil. V zmysle odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu (pozri s. 2, 4 a 5 tohto rozhodnutia) sťažnosť sťažovateľa, ktorú uplatnil proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, obsahovala tieto uchopiteľné, teda konkretizované námietky:

19.1. Obhajca všeobecné tvrdenie o „*arbitrárnosti a zmätočnosti*“ napadnutého rozhodnutia okresného súdu oprel o prezentovanú bezúhonnosť sťažovateľa, ktorý je navyše smrteľne chorý. Konštatoval tiež, že okresný súd napadnutom rozhodnutí „*ku skutku 5 a spol. [REDAKOVANÉ] s.r.o. nepovedal ani jednu vetu*“. Bol takisto toho názoru, že zdôvodnenie dlhšie trvajúcej väzby okresný súd opiera len o opakovanie nič nehovoriacich formúl o charaktere trestnej činnosti a o osobe páchatel'a. Napokon obhajca uviedol, že „*Ide len o zločin, nie o obzvlášť závažný zločin*“.

19.2. V podaní z 22. decembra 2024 doručenom krajskému súdu 30. decembra 2024 (ďalej len „podanie z 22. decembra 2024“) doplnil dôvody sťažnosti samotný sťažovateľ, ktorý namietal, že sa okresný súd nezaoberal dôvodnosťou trestného stíhania a vývinom hlavného pojednávania, keďže sa na poslednom hlavnom pojednávaní prehrávali videozáznamy, ktoré podľa sťažovateľa nijako nepodporujú dôkaznú situáciu a čítala sa len výpoveď špecifikovaných svedkov, ktoré sú podľa sťažovateľa plné rozporov. V podaní ďalej sťažovateľ argumentoval tvrdeniami o neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku vo vzťahu k skutku č. 5 bodu obžaloby, kde podľa jeho tvrdenia má byť špecifikovaná fyzická osoba ako poškodený blízkou osobou vo vzťahu k obom obžalovaným a táto fyzická osoba mala vziať svoj súhlas s trestným stíhaním späť, keď navyše podľa vyjadrenia sťažovateľa táto fyzická osoba nie je vlastne ani poškodeným, pretože poškodeným má byť správne špecifikovaná právnická osoba, v ktorej je špecifikovaná fyzická osoba spoločníkom. Sťažovateľ z toho odvodil záver, že špecifikovaná právnická osoba ako poškodený vlastne nedala súhlas s vedeným trestným stíhaním, nebola ako poškodený nikdy vypočutá a teda sa k jej výpovedi nemal možnosť sťažovateľ vyjadriť, čím malo byť porušené jeho právo na obhajobu. V podaní tiež namietal, že sa podľa neho okresný súd nezaberal dostatočne možnosťami náhrady jeho väzby. Napokon v podaní z 22. decembra 2024 dôvodil, že dôvodnosť spáchania trestnej činnosti vo vzťahu ku skutku číslo 1 bodu obžaloby „*sa rozplynula*“, keďže poškodený týmto skutkom zomrel a dediči nie sú známi, ku skutkom 3 a 4 okresný súd odmietol podľa tvrdenia sťažovateľa predvolať poškodeného, nedokázal zabezpečiť jeho prítomnosť, preto ho nemohol sťažovateľ vypočuť.

20. Okresný súd v prvostupňovom väzobnom rozhodnutí konštatoval, že pokiaľ ide o existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania žalovaných skutkov v súčasnom štádiu trestného konania, od posledného rozhodovania o väzbe sťažovateľa je táto podporená aj dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní konanom 20. novembra 2024 a 16. decembra 2024, kde ide o čítané listinné dôkazy, prehraté kamerové záznamy a prečítané zápisnice o výpovediach svedka a špecifikovaného poškodeného, pričom sa tieto dôkazy týkajú predovšetkým skutkov uvedených v bode 3, 4 a 5 podanej obžaloby. Uvedené dôkazy podrobne prezentoval a špecifikoval na stranách 19 až 22 odôvodnenia prvostupňového väzobného rozhodnutia. Vo vzťahu k osobe sťažovateľa dôvodil, že síce nebol dosiaľ súdne trestaný, je však stíhaný za päť skutkov, ktoré mali byť páchané dlhodobo a koordinovane (v spolupáchateľstve) a výsledky znaleckého dokazovania prezentujú sťažovateľa ako osobnosť náladovú, výbušnú, predovšetkým pri neúspechoch, s nadhodnoteným sebavedomím, s parazitickým životným štýlom a so zníženou schopnosťou empatie. Konštatoval tak, že je u sťažovateľa dôvodný predpoklad obavy, že v prípade ponechania na slobode v záujme zvyšovania svojej životnej úrovne, resp. uspokojovania svojich potrieb, bude v páchaní trestnej činnosti pokračovať. S odkazom na tieto osobnostné charakteristiky sťažovateľa bol toho názoru, že alternatívne opatrenia sťažovateľom navrhnuté by neboli dostatočne spôsobilé účel sledovaný väzbou zabezpečiť.

21. Krajský súd sa v druhostupňovom väzobnom rozhodnutí stotožnil so stanoviskom okresného súdu, ktorého rozhodnutie považoval za vecne správne. Nestotožnil sa s námietkami sťažovateľa o nepreskúmateľnosti prvostupňového väzobného rozhodnutia z dôvodu jeho neurčitosti a nedostatku dôvodov. Bol toho názoru, že okresný súd uviedol vo svojom rozhodnutí nové skutočnosti, ktoré nastali po predchádzajúcom rozhodnutí o väzbe, a vysvetlil, že za nedostatok odôvodnenia nemožno považovať skutočnosť, že väzobný súd predkladá iné vyhodnotenia dôkazov, akého sa dožaduje sťažovateľ.

22. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa identifikácie poškodeného subjektu krajský súd uviedol, že otázka presnej identifikácie poškodeného subjektu nemá v štádiu väzobného rozhodovania relevanciu, konečné zodpovedanie tejto otázky prinesie vykonané dokazovanie, pričom ak aj na základe tohto dokazovania dôjde k zmene poškodeného subjektu (namiesto špecifikovanej fyzickej osoby označená obchodná spoločnosť), nemá táto zmena vplyv na zachovanie totožnosti skutku, pre ktorý je podaná obžaloba. Podľa krajského súdu v doterajšom štádiu dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a ani pri doterajších rozhodovaniach o väzbe nedošlo zo strany oboch konajúcich súdov k vysloveniu právneho názoru, že trestné stíhanie skutku, v ktorom figuruje špecifikovaná fyzická osoba ako poškodený, by malo byť zastavené pre jeho neprípustnosť podľa § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. Rovnako preto nemožno konštatovať, že súhlas s trestným stíhaním by mala dávať aj označená obchodná spoločnosť, ktorej jediným konateľom je práve špecifikovaná fyzická osoba. Podľa krajského súdu pokiaľ sťažovateľ namieta, že označená obchodná spoločnosť nebola v trestnom konaní vypočutá ako poškodená, ide o nesprávny argument, pretože obchodná spoločnosť ako právnická osoba nemôže v trestnom konaní vypovedať, keďže je nežijúcim subjektom, za ktorý koná a vystupuje konkrétna fyzická osoba, najmä štatutárny orgán, pričom týmto je práve špecifikovaná fyzická osoba, ktorá bola v trestnom konaní vypočutá a s ktorou sa koná.

23. Krajský súd sa vyjadril aj k sťažovateľom uplatnenej námietke zaujatosti, resp. k jeho návrhu na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý sťažovateľ odôvodňoval

tvrdení o svojom sexuálnom pomere, ktorý mal mať ešte pred svojím zadržaním s viacerými presne neidentifikovanými ženami, ktoré by mali byť podľa jeho tvrdení príbuznými sudcov okresného súdu alebo krajského súdu, prípadne by malo ísť o sudkyne týchto súdov. Krajský súd sťažovateľovi náležite vysvetlil, že jednak ide o námietku, ktorá nebola sťažovateľom uplatnená bezodkladne v súlade s § 31 ods. 4 Trestného poriadku, keďže podľa vyjadrení sťažovateľa skutočnosti, o ktoré námietku zaujatosti opiera, sa mali stať ešte pred jeho vzatím do väzby. Takisto podľa krajského súdu ide o nepodložené a nekonkrétne tvrdenia sťažovateľa, ktoré nemožno považovať za dostatočný dôvod vhodný na posudzovanie možnej zaujatosti konajúceho sudcu. Takisto tvrdenia sťažovateľa o tom, že majú unikáť na verejnosť informácie o jeho trestnej veci, resp. o vedenom trestnom konaní, krajský súd vyhodnotil ako nedostatočne konkrétne na to, aby sa bolo možné nimi vecne zaoberať.

24. Ústavný súd konštatuje, že vzájomne kryjúcimi sa námietkami, ktoré sťažovateľ prezentuje v podanej ústavnej sťažnosti a zároveň ich primárne predostrel aj v sťažnosti proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, sú námietky sťažovateľa týkajúce sa otázky stotožnenia poškodeného subjektu v prípade skutku číslo päť bodu podanej obžaloby a otázky danosti dôvodov pre delegáciu trestnej veci sťažovateľa. Je toho názoru, že záver krajského súdu o neodôvodnenosti takto prednesených výhrad sťažovateľa sa opiera o náležité a celkom logické argumenty, ktoré zároveň konvenujú relevantnej právnej úprave.

25. Pokiaľ ide o argumenty sťažovateľa naznačujúce existenciu dôvodov na zastavenie trestného stíhania v prípade skutku číslo päť bodu podanej obžaloby pre jeho neprípustnosť podľa § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, ústavný súd uvádza, že jeho pozornosti neušlo, že uvedenú námietku prednáša sťažovateľ opakovane, nielen pred väzobnými súdmi, ale aj pred ústavným súdom. Vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 75/2025 z 12. februára 2025 upozornil na dôkaznú situáciu, ktorá rozhodne nesvedčí jednoznačnému záveru, že by mal dotknutý poškodený svedok ako osoba blízka sťažovateľovi (a tiež spoluobžalovanému) vziať späť svoj súhlas s vedeným trestným stíhaním. V uvedenom rozhodnutí poukázal na obsah väzobného rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 5Tos/104/2024 zo 5. júna 2024, kde krajský súd prezentoval dôkaznú situáciu týkajúcu sa označeného svedka - poškodeného. Z tohto popisu vyplýva, že tento svedok - poškodený síce 24. apríla 2024 predložil podanie, ktorého obsahom je späťvzatie súhlasu s trestným stíhaním sťažovateľa a spoluobžalovaného vrátane vyjadrenia, že ide o jemu blízke osoby, vzápätí však uvedený svedok - poškodený konajúcemu súdu adresoval podanie z 27. apríla 2024, v ktorom konajúci súd informoval, že *„dňa 24. 04. 2024 za ním prišla manželka spoluobžalovaného sťažovateľa s bratom a informovala ho o problémoch svojich ako aj obžalovaných (sťažovateľa a spoluobžalovaného) a mala so sebou dva pripravené papiere, ktoré mal podpísať a obžalovaní by boli prepustení z väzby a vrátili by mu peniaze ako aj byt. Naliehali na neho, aby to podpísal. Išiel s nimi na matriku a listiny podpísal, pretože si myslel, že tak ľahšie dostane naspäť majetok. S týmto textom nie je stotožnený pretože nie je pravdou, že je priateľom obžalovaných, resp. ich blízkou osobou.“*

26. Krajský súd rovnako logicky sťažovateľovi vysvetlil, že prípadná zmena osoby poškodeného nebude mať žiaden vplyv na totožnosť skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba, a tiež to, že právnickú osobu ako svedka nemožno vypočúvať, pričom sa k skutku vyjadril doterajší poškodený (fyzická osoba), ktorý je konateľom dotknutej obchodnej spoločnosti, ktorá podľa mienky sťažovateľa má byť pri dotknutom skutku poškodenou osobou.

27. Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia.

28. Sťažovateľovi bolo v súlade s už citovanou právnou úpravou zo strany krajského súdu vyčerpávajúco vysvetlené, že jednak prednesené tvrdenia svedčiace podľa presvedčenia sťažovateľa o možnej zaujatosti sudcov oboch konajúcich súdov neboli sťažovateľom predložené bezodkladne (ako to vyžaduje § 31 ods. 4 Trestného poriadku), pričom súčasne prednesené tvrdenia nespĺňali požiadavku konkrétnosti, keď išlo o nekonkrétne informácie, ktoré nemali individualizovanú podobu potrebnú na to, aby bolo možné existenciu pomeru vzbudzujúceho pochybnosť o nezaujatosti objektívne posúdiť.

29. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd sťažovateľovi poskytol dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v dotknutom uznesení krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na trvanie tzv. preventívnej väzby, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

30. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

31. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predostiera aj námietky, resp. argumentáciu (bod 4, 6 a 7 odôvodnenia tohto uznesenia), ktorá presahuje rámec jeho argumentácie uplatnenej v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu (ako je táto sťažnostná argumentácia popísaná v bode 19 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) limitujúci vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, resp. k iným orgánom verejnej moci, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi a ostatnými orgánmi verejnej moci musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá, resp. nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Bez toho, aby



ústavný súd predmetnú argumentáciu bližšie rozvádzal a riešil jej opodstatnenosť, s odkazom na spomenutý princíp subsidiarity a skutočnosť, že sťažovateľ mohol, avšak v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu popísanú argumentáciu neuplatnil, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v označenej časti námietok smerujúcich proti druhostupňovému väzobnému rozhodnutiu krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú odmietol.

32. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 26. marca 2025**

**Luboš Szigeti**  
**predseda senátu**